kaemehheks läinud; ta tootas minno wõlad maksta, ja kui ta ei joudnud omma tootust tassuda, siis tedda widi sehna wangi honesse, mis kohhe siin meie kõrwas on. Wodras astus kerniesste monne iahmo sehna wangi honepole; agga ta kallas jälle rutto taggasi ja ülles wannale: Eks siis teie üllemeelne poeg, kes peälik on, eks se teile ühtegi läkkitanud; et teie ollekohe woinud omma ellole hõlpo sada? Wanna teggi wasto: Oh Herra! temma ei olle üllemeelne; tõe polest, ta ei olle se ungaune; Jummal õnnistago se hea laps! Ta on mulle rahha läkkitanud, hopis emmam kui mulle torwis läks. Agga minna ei olle sedda targaste prukinud. Ma heitsin kaemehheks ühhe Herra eest, kellele minna kümnitluks ollin; se olli minno rahha kaotes, ja pealegi keik minno mu warrandus sai seddamoti otsa. — Nüüd aias üks noor mees Pead ollast sadik läbbi wangi hone aknа trellide wälja ja hüdis: Issa! issa! kui minminno wend Willem alles ellab, siis temma on sesamma siin. — Wodras hakkas kaenlaga wanna mehhe ümber, wessi welas temma silmist, ja ta kisendas: Jah! minna ollen teie poeg Willem; jah ollen! Issa olli nago ennesest ärra, ja ei teadnud mitte, mis temmale juhtus. Enne kui ta weel poia armo wasto joudis, kargas üks wannalane naeste rahwas pisikesse, alwa maia seest wälja ja hüdis: Kus on minno poeg? Kus on minno armas Willem? Willem andis issast kahti ja heitis emma kaenlasse.

Meie nägaime toa aknast keik mis seal sündis ja meie keikide meel laks nisamma halledaks, kui nendegi meel, kes teine teist seal weste tunda said. Üks ohkas, teine lakkutas käsi, kolmas teggi suurt heält, ja wimaks jookime keik wälja ulitia peäle. Senni olli Peälik omma wannematega nende maiasse läinud, ja keik allewi rahwas olkid sehna kokko langenud ja jelsid tungil ukse ees. Üks

)(mei-